

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 12. Sušca. 1845.

List 11.

LEGENDA. *)

Si hi tacuerint, lapides clamabunt.
Luc. XIX. 40.

V britanski zemlji nekdanj duhoven bil je svet,
Za podučenje vere neprejenljivo vnet,
Iz mesta v mesto hodil na vsaki shod in zbor,
Vse snide obiskavši ni spal, ne jedel skor.

Od teže let slaboten in slep od starosti,
Ga clo očes temnota v dolžnosti ne mudi;
Mladenca v službo vzame, hitivši z njim okrog,
On misli zadovoljen: Nar bolji luč je Bog.

Prijaznost govorenja njegoviga je znam,
Beseda pa je vžgala ko strele živi plam,
„Gospod se bliža, kliče, ogladite mu pot,
Iz rodovitne brazde poplite ljulko zmot!“

Enkrat ob letni uri se v daljni kraj podá,
Po goli tje planavi ga vodja mlad peljá,
Vročina zlo pritiska, mladenca zvije trud,
Duhoven le priganja, boječi se zamud.

Do dola tak prispeta, ki s kamni nasejan
Je krog in krog s pečovjem in skalami obdan,
Pri potu pa hladiven, samotni dob stoji,
Njegova senca vodju se prav pripravna zdi.

„Veliko ljudstva čaka besede vaše tod,
Veliko terdovratnih — učite kaj gospod!“
To reče in raztegne se v senco fant nezvest,
Veseli zvijače take se tiho smeja v pest.

Pripravljen urno sivček — sumljivosti je čist —
Pozdravi: Hvaljen bodi med nami Jezú Krist!
Prekriža se pobožno, izvolji živ predmet,
Postavi podučnja razdela dva v izgled.

Govor mu gladko teče, resnice je izvir,
Beseda res de rani, pa v rane lije mir,
Skrivnosti zakramenta, molitve moč uči,
Svariti neprejenja, zanikernim grozi.

Pobožno in prijazno, tak serčno vse je to,
De s curkam solze v sivo mu brado dol tekó,
In kar iz serca pride, prigovor star pové,
Predrè kamnito steno, iz serca v serce gré.

Končaje roke dvigne in stisne dlan na dlan,
Pokliče milost božjo resnici vere v bran,
Ter sklène: „Mir na zemlji človeku bodi zdaj,
V nebesih slava Bogu in čast na vekomaj!“

In čuj — kér to izusti, se strese zemlje drob,
Kot svit večerne zarje nad njim zabliska dob,
Skalovje, pesk in kamen stoglasno se zbudí,
In — Amen! Amen! Amen! — iz dola zagromí.

Mladenca groza prime, lasé mu dvigne strah,
On trepetaje pade pred učenika v prah,
Britkost in živo ksanje sta zdih njegovih ust,
On greha se obtoži in prosi za odpust.

Svetnik mu rahlo reče: „To bodi ti spomin,
Besede Božje nikdar ne zasramuj, moj sin!
Al nisi bral, de kamen, de zid Bogá častí,
Če tega terda duša človeška ne storí.“

J. Koseski.

Osnanilo

novih poštav na Krajnškim sa letno delitvo daril
(premi) sa bike.

(Konez.)

10) Tudi na to, ali je fedajni lastnik bika sam
sredil, ali ne, se ne bo veliko gledalo.

Darilo se namrežh shivinzhetovimu redniku ali
fedajnimu lastniku nakloni, de le bik ukasane last-
nosti ima. Vse eno je tedej tudi, ali je bik enimu
in ravno tiftimu lasten, ali je is lasti ali poseftva
eniga v poseftvo drusiga ali vezh drusih preftel. Špo-
snano darilo prejme vfelej sam sadnji lastnik.

11) Ko pa nobeno poseftno lepo shivinzhe ne
bo perpeljano, se darilo ne bo podelilo, kér bi fe
s delitvijo daril sa frédnje ali flabe bike dobrotljivi
namén ne dofégel. Takó saftale darila se bodo v
kakim posnejim létu podelile.

*) Legenda je beseda iz Latinskiga in sploh pomeni berilo
ali povest od svetnikov ali družih pobožnih kristjan-
ov. Legenda je bila vperviè pri stari rimsko-katolški
cerkvi nadpis bukev, ki so vsakdanje berila zapopadle,
ktere so bile pri Božji službi brane. Potem so legende tudi
popisovanje življenja svetnikov, marternikov i. t. d. obsegovale,
ki so bile v samostanih (kloštrih) pri svitnicah in pred jedjo
vsakdan na glas brane. Začetek legend pade v 12. in 13.
vek po Kristusovim rojstvu. V vsih jezikih so ime „legenda“
obderžali, zatorej ga tudi naš slavni pevec ni hotel za-
vreči in ga je v slovenšini ohranil. Vredništvo.